Ἀληθινὲς ἱστορίες

ΒΙΤΡΙΝΑ ΚΑΙ ΕΜΠΟΡΙΟΝ

Ἐπειδὴ ἡ Βάσω ἡ ξαδέρφη μας, θὰ πήγαινε στὴν Ἀθήνα, θεώρησε σωστό, τόσο μυαλὸ ἔχουν οἱ γυναῖκες νὰ πάρη τὴν καραμούζα νὰ ἔλθη ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα μας καὶ ν' ἀρχίση:

—Τὰ παρὰ τατὰ πού σημαίνει στὴ μαλιαρὴ: Κικὴ, (Κικὴ εἶναι τὸ βαφτιστικὸ τῆς γυναίκας μου) θὰ πάω στὴν Ἀθήνα.

—Τί παρὰ τατὸ τετὲ; (Μήπως θέλης τίποτε;)

Αὐτὸ ἤταν. Ἀπὸ κεῖνη τὴ στιγμὴ, ἡ ξεμπουρίσμα ἔξαλε ψωλλους στ' αὐτιὰ τῆς γυναίκας μου, μᾶς χάλασε τὴν ἡμερία καὶ τὴν ἡσυχία μας καὶ ἔφυγε.

Ὕστερα εἶδα τὴν Κικὴ μου πού γυρόφερνε σὰν κάτι νὰ θέλε νὰ μοῦ πῆ, μιὰ ὅμως καὶ τὸ φανταζόμουνα ἔκανα τὸν κορέο, μπᾶς καὶ ἀποτρέψω τὸ κακό.

Φύλαξε ὅμως ἡ κυρὰ ἡ ἀλεποῦ καὶ τὸ μεσημεράκι, πάνω πού τὴν παίνευα γιὰ τὸ φαγητὸ, μοῦ τὴν ἀμόλησε:

—Ἀλεκάκι, (ἄρχισε ἀπὸ τὰ χαϊδευτικὰ) τί λές, νὰ πάω καὶ γώ; Εὐκαιρία νὰ κάνω τὰ ψώνια πού λέγαμε. Καὶ ξέρεις κάτι ἄλλο; Ἐκπτώσεις μάτσο κάνουνε τὰ μαγαζιὰ τούτη τὴν ἐποχὴ στὴν Ἀθήνα!!

—Βρὲ Κικὴ, ἀπήντησα, ἐκτὸς τοῦ ὅτι δὲν ὑπάρχει δεκαράκι περσευούμενο, δὲν σὲ καταλαβαίνω Καὶ δὲν καταλαβαίνω ὅλες τὶς γυναῖκες, πού ἐπειδὴ πᾶνε στὴν Ἀθήνα, πρέπει, σῶνει καὶ καλὰ, κάτι νὰ φέρουν κάτω.

Δὲν ἔχουμε ἐρὲ παιδὶ μου τόσα μαγαζιὰ στὴν Πάτρα μας; Πρέπει ὀηλαδὴ νὰ φεύγη τὸ συνάλλαγμα στὸ ... ἐξωτερικο; Μπὰ κακὸς σας ψῶφος, ἄμυαλες!!

—Ἔχουμε κύριε γεροπαράξενε μαγαζιὰ εἶπε πειραγμένη, ἀλλὰ δὲν ἔχουμε ἐκπτώσεις. Διάβασες πουθενὰ τέτοιο πρᾶγμα; Εἶδες καμμιὰ ρεκλάμα στοὺς τοίχους, στὶς ἐφημερίδες, ἢ ὅπου ἄλλοῦ;

—Ἰσοῦ Κικὴ μου.

—Τσούξινος καὶ ξερὸς λοιπὸν. Οἰκονομία πάω νὰ σοῦ κανω προκομένε μου. Ἀλλὰ τέτοιοι εἴσαστε σεῖς οἱ παληοάντρες. Μὲ τὴ σέσουλα τὰ χαλᾶτε τὰ λεφτὰ μὲ τὶς φιλενάδες σας ὅταν εἴσαστε ἀνύπανδροι καὶ ὄχι σπανίως καὶ παντρεμένοι, μὲ τὸ σταγωνόμετρο ὅταν παντρευόσαστε μὲ τὴ γυναίκα σας τὴ νόμιμη.

Πὲς λοιπὸν ὅτι τὸ λὲς γιὰ δικαιολογία καὶ ἄσε τὸ συνάλλαγμα καὶ τὰ κουραφέξαλα καὶ θυμωμένη κατέβασε μιὰ προβοσκίδα, πῦχες δύο.

Συμπέρασμα:

Κόλπο πρῶτον δὲν ἔπιασε.

Κόλπο δεύτερον:

—Κικὴ πολὺ ὡραία, ἀφοῦ ἔχουνε ἐκπτώσεις στὴν Ἀθήνα καὶ μάλιστα τὶς ρεκλαμάρουνε τρανταχτὰ, τόσο ὥστε νὰ κουβαλιώσαστε ἀπὸ τὴν ἐπαρχία γιὰ ψώνια, νὰ πᾶς. Ἀλλὰ ποῦ θὰ μὲ ἀφίσης ἐμένα τὸν καψερὸ μοναχοῦλη;

Τόσες κακὲς γυναῖκες κυκλοφοροῦν στοὺς δρόμους.

Ἀμ τὸ σκέφτηκα. Δὲν τὸ σκέφτηκα λές; ἀπήντησε. Καὶ πρὶν προλάβω νὰ ἀναλογισθῶ τὴν γκάφα μου συνέχισε:

—Στὴ μαμὰ θὰ μείνης λεβέντη μου ὁμορφοπιὲ, κι' ἄν σοῦ πρίζη, σὲ πειράζουνε οἱ σουσουράδες!!

Συμπέρασμα:

Κόλπο δεύτερον, τρίχες καὶ γιὰ νὰ μὴ τὰ πολυλογῶ, τὴν ἄλλη ἡμέρα πρωΐ — πρωΐ πλήρωσα χίλιες πεντακόσιες δραχμὲς γιὰ ἕνα φιλὶ ἀποχαιρετισμοῦ κι' ἡ Κικὴ μου, ἀφοῦ μὲ ἐγκατέστησε στὴ .. μαμὰ ἔφυγε μὲ τὴν ἐξαδέρφηηη.

Τὴν ἴδια ἡμέρα τὸ ἀπόγευμα ἀπὸ περιέργια καὶ γιὰ νὰ ἐδραιώσω τὴ γνώμη μου γιὰ τὴν ἀμυαλιὰ τῶν γυναικῶν μας, ἔκανα μιὰ περιντζάδα στὰ μαγαζιὰ τῆς Πάτρας μας καὶ εὐχαρίστως διεπίστωσα, ὅτι εἶχανε ἀκόμη καὶ τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα, ἀν ἐπιτρέπεται ἡ φράσις.

Τὶ τρικυμίες θαυμάσιες, τὶ φουρὰ τὶ τσάντες, τὶ ὀργαντίνες καὶ σατὲν τὶ καταφορολικὰ καὶ μπιμπελὸ, τί, τί τόσα πού σάλεψε ὁ νοῦς μου καὶ με τάνοιωσα ὁ ἀνόητος πού τὴν ἐστειλα στὴν Ἀθήνα.

Τὴ δεύτερη ἡμέρα, ἕνα ἐπεῖγον γράμμα σταλμένο μέσω πρακτορεῖου μὲ διαβεβαίωνε, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν καλὴ τῆς ὑγεία, ὅτι ἡ κυρὰ μου τὰ εἶχε κάνει λίμπα στὴν Ἀθήνα, καὶ ὅτι ἄν ἤθελα νὰ μὴ «ξεφιτιλιστοῦμε» στὰ μάτια τοῦ θεοῦ της, ἔπρεπε νὰ στείλω ἕνα χιλιάρικο ἀκόμη.

«Παρασύρθηκα χρυσὲ μου ἔγραφε, σὲ μιὰ παράγραφο τῆς ἐπιστολῆς της, ἀπὸ τὰ φῶτα καὶ τὶς βιτρίνες καὶ ἤταν ἀδύνατον νὰ ἐγῶ μὲ ἀδειανὰ τὰ χέρια ἀπὸ ὅπου κι' ἄν ἔμπενα. Χάρμα ὀφθαλμῶν σοῦ λέω. Ἄσε ρεκλάμα καὶ τῶν γοιέων. Ἀπὸ φωτεινὲς καὶ τεράστια πανὼ μέχρι φέ.ι.γ—βολάν. Τὰ ὑπόλοιπα πού δὲν καταλαβαίνεις θὰ στὰ πῶ ἄταν ἔλθω.

Σὲ φιλῶ ἡ Κικὴ σου».

Ἤνελα δεν ἤθελα, τὸ ἔστειλα καὶ τὸ ἄλλο τὸ χιλιάρικο μιὰ καὶ ἡ διαταγὴ εἶχε ἔλθη τελεσιγραφικῶς καὶ δὲν ἔπερνὲ «σούσου καὶ μούσου» καὶ περίμενα ἀνυπόμονος νὰ δῶ, ποῦ ἡ κυρὰ ἐσκόρπισε τὸν ἱδρῶτα τοῦ προσώπου μου.

Ἔτσι ὕστερα ἀπὸ τέσσερεςἡμέρες, μὲ καθυστέρηση δηλαδὴ δύο ἡμερῶν. κατέφθασαν τὰ πουλάκια μου οἱ ξαδελφοῦλες, χαρούμενες καὶ κεφᾶτες μὲ τὰ μπουγαλάκια τους.

Τὰ καλωσορίσματα τελειώσανε γρήγορα σὰν φθάσαμε στὸ σπίτι καὶ ἀμέσως μπηκαμε στὸ ἔργο τοῦ ξεδιπλώματος

Ἄρχισε ἡ Κικὴ μου ἀπὸ τὰ ψιλολοΐδια στὴν ἀρχὴ καὶ γέμισε ἕνα τραπέζι ἀπὸ τσουμπερλέκια, κουζινικὰ, ἐξηγῶντας μου συγχρόνως σὲ τὶ χρησίμευαν ἐκεῖνα τὰ τενεκεδάκια.

Ἐγὼ ὅμως πού δὲν καταλάβαινα ἀπὸ κᾶτι τέτοια καὶ μ' ἐνδιέφεροι μόνον οἱ ἀριθμοί, σημεῖωνα σ' ἕνα μπλοκάκι τὴν ἀξία τους καὶ κάθε τόσο ἔκανα σοῦμα καὶ σὺγκριση μὲ τὰ ἄλλα πού πουλᾶνε ἐδῶ.

—Κικὴ τὴ σταμάτησα σὲ μιὰ στιγμὴ, στὸ Θεὸ σου, ἕνα πεντακοσάρικο γιὰ σαρδελλοκούτια;

Ἀπάντηση δὲν πῆρα γιατὶ ἐν τῷ μεταξὺ ἄρχισε τὸ ξεδίπλωμα τῶν ἄλλων, τῶν πιὸ ἀφαρειῶν.

Καὶ ἐνῶ αὐτὴ ξεδίπλωνε, ἐγὼ ἔγραφα καὶ τελειωμὸ δὲν εἶχα. Κεῖνο ὅμως πού μ' ἔκανε νὰ θυμώσω ἤταν ὅτι σὲ κανένα εἶδος δὲν ἐβρῆκα διαφορὰ, πού νὰ δικαιολογῆ τὴ σπατάλη.

—Ξαναφέρε τὰ μοῦτρα σου κυρὰ ξεμυαλισμένη τῆς εἶπα τέλος. Ὅσο γιὰ τὴν προκομένη τὴ Βάσω θὰ στὴν κανονίσω ἐγώ.

Καὶ γιὰ νὰ τῆς ἀποδείξω πόσο ἄδικο εἶχε καὶ τόσο ἀνόητο ἤταν ἐμεῖς οἱ ἴδιοι οἱ Πατρινοὶ νὰ ἀφαιροῦμε τὴ δουλειὰ ἀπὸ τὰ μαγαζιὰ μας τὴν πῆρα ἀπὸ τὸ χέρι καὶ ἔχανα κάναμε τὴν τσάρκα μας στὴν ἀγορά.

Ἀπὸ τοὺς ὑπολογισμοὺς φάνηκε καθαρὰ ὅτι τὸ κέρδος ἤταν μηδὲν μὲ ἐπὶ πρόσθετον ζημίαν τὰ περιττὰ ἔξοδα

—Τὰ ἐλέπεις κυρὰ Κικὴ μου; Αὐτὰ κάνουμε καὶ γι' αὐτὸ μαραζώνουμε.

—Καὶ σὰν τὰχουνε ἀπήντησε, ἀφοῦ τὰχουνε κρυμμένα. Καλὰ νὰ πάθουνε. Ἄντε καημένε πού εἶναι ἔμποροι αὐτοί, ἀφοῦ δὲν ἔχουνε καταλάβει τὴ σημασία τῆς ρεκλάμας. Ἀφοῦ δὲν ἔχουνε νοιώσει ὅτι οἱ πελαλοῦδες στὸ φῶς κάἶνε τὰ φτερά τους καὶ οἱ γυναῖκες καὶ οἱ ἄνδρες στὶς βιτρίνες τὰ λεφτὰ τους. Τί νὰ τοὺς κάνω ἐγώ;

Κ. Βρ—ς

Μικρὰ νέα

Ὅπως φαίνεται ὁ καιρὸς δὲν θέλει νὰ μᾶς μπάση ἀμέσως στὰ κρύα καὶ στὶς βροχές.

—Αὐτὸ δείχνουν οἱ τελευταῖες καλοκαιριάτικες ἡμέρες, ποὺ οἱ λάτρεις τοῦ καλοκαιριοῦ προσπαθοῦν ὅσο μποροῦν περισσότερο καὶ παντοιοτρόπως νὰ τὶς ἀπολαύσουν.

—Ζωηρὰ κίνησις παρατηρεῖται εἰς τὴν πόλιν μας ἐκ τοῦ κατάπλου μονάδων τοῦ ἀμερικανικοῦ στόλου εἰς τὸν λιμένα.

—Πολλὲς δέ τάξεις ἐπαγγελματιῶν εὔχονται ἵνα αἱ ἐπισκέψεις αὗται γίνουν συχνότεραι, ὅπως ἄλλως τε κάποτε εἶχον ὑποσχεθῆ οἱ ἀρμόδιοι.

—Ἐνῶ πάρα πολλὰ ἰδιωτικὰ κτίρια ἐξωραΐζονται, μερικὰ τὰ ὁποῖα στεγάζουν Δημόσιες ὑπηρεσίες, ἐπιμένουν διὰ τῆς ἐμφανίσεώς των νὰ ἀντανακλοῦν τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Κράτους πρὸς τὴν «καλλιέπειαν», εἰς θάρος θεβαίως τῆς καλῆς ἐμφανίσεως τῆς πόλεως.

—Σημειώνομεν τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κορίνθου καὶ Πλατείας Γεωργίου, ὅπου στεγάζεται ἡ Διεύθυνσις Γεωργίας Νομοῦ Ἀχαΐας, τὸ ὁποῖον μάλλον σὰν φρούριο παρὰ σὰν κτίριο μοιάζει.

—Ὁ χῶρος ἐντὸς τοῦ περιβόλου τῆς εἰς τὴν ὁδὸν Ἀγ. Διονυσίου Ἀγγλικῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἀγ. Ἀνδρέου, κάθε ἄλλο παρὰ μαρτυρεῖ τόπον ἱερόν.

—Νομίζομεν ὅτι κάποιος θὰ πρέπει νὰ ἐνδιαφερθῆ καὶ νὰ ἐξωραΐση τὸν οἶκον αὐτὸν τοῦ Θεοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ἀρμόζει κάθε σεβασμὸς, ἀσχέτως τοῦ γεγονότος, ὅτι ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν δὲν λειτουργεῖ.

—Τὴν μίαν ἡμέραν, συνεργεῖον τοῦ Δήμου προέβη εἰς ἐπιστρωσιν δι' ἀσφαλτικοῦ τάπητος τῆς ὁδοῦ Παντανάσσης, ἀπὸ Ρήγα Φερραίου μέχρι Ἁγίου Ἀνδρέου.

—Καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν ἀκριβῶς τὸ σημεῖον ἐκεῖνο τῆς ὁδοῦ ἀνεσκάφη ἐκ θάθρων πρὸς μεγάλην περιέργειαν καὶ ἀπορίαν τῶν περιοίκων.

—Δικαιολογημένως οὕτω ἐρωτοῦν, ἐὰν πρόκειται νὰ ἀπαναφερθῆ εἰς τὴν πρωτέραν του κατάστασιν, διὰ νὰ δικαιολογηθῆ ἄλλωστε τὸ «ράβε ξήλωνε δουλειὰ νὰ μὴ σοῦ λείπη».

ΠΩΛΕΙΤΑΙ αὐτοκίνητον μάρκας «Ἄγγλια» μετὰ ραδιοφώνου, εἰς ἄριστην κατάστασιν καὶ τιμὴν εὐκαιρίας. Κατανάλωσις βενζίνης 240 ἰλ. τὸ δοχεῖον καὶ 200 δραχ. φόρον μηνιαίως. Πληροφορίαι κ. Λ. Γεωρ-ιάδην Ἀράτου 4 τηλ. 32—73.

ΣΧΟΛΗ ΣΦΕΡ
Κολοκοτρώνη 34 (Γκαράζ
Τηλέφωνον 23—45 Πάτραι

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΕΘΝΙΚΟΝ ΚΗΡΥΚΑ

ΑΝ Η ΠΟΛΙΣ ΔΕΝ ΚΙΝΗΘΗ

Κύριε Διευθυντά,

Σᾶς εἶναι πολὺ γνωστὸν ὅτι ἡ πόλις μας ὑπῆρξε κοιτὶς τῆς μεγαλυτέρας ἐμπορικῆς καὶ πνευματικῆς ἀποδόσεως ἢ μάννα τῆς ἀρχοντιᾶς καὶ ὅτι εὐρισκομένη ἤδη πρὸ τῆς ἀστοργίας τοῦ ἐπισήμου κράτους, διεξάγει ἀγῶνα ζωῆς καὶ ἀξιοπρεπείας.

Κινηθεῖσα ἀξιοπρεπῶς καὶ κατὰ τρόπον πολυτισμένον, δυστυχῶς δὲν συνεκίνησε τὰ θαρύκοα τύμπανα τῶν ἀρμοδίων. Ἀλλὰ ἐὰν ἡ πόλις μας δὲν ἀνακτήση κατὰ κάποιον τρόπον τὴν ζωὴν καὶ τὴν κίνησιν ποὺ δικαιωματικὰ τῆς ἀνήκει, τότε ἐπιβάλλεται ὅλοι, ὡς εἰς ὄγκος μὲ κεφαλὴς τὸν κ. Δήμαρχον μετὰ τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου καὶ ὅλους τοὺς ἐκπροσώπους τῶν Ὀργανώσεων τῆς Πόλεως ὅπως διὰ κωδωνοκρουσιῶν ἀτονήσωμεν τὴν πόλιν μετὰ τῶν περιχώρων της, καὶ νὰ κατευθυθῶμεν πρὸς τὸν εὐτυχῶς κινούμενον κ. Νομάρχην μας, καὶ νὰ ἀξιώσωμεν τὴν κάθοδον εἰς τὴν πόλιν μας τῶν κ. κ. Προέδρου καὶ Ἀντιπροέδρου καὶ τῶν βουλευτῶν μας, συμπολιτεύσεως καὶ ἀντιπολιτεύσεως καὶ νὰ ζητήσωμεν τὰ ἀνήκοντα ἡμῖν ἀπαράγραπτα δικαιώματα τῆς τρίτης πόλεως τῆς Ἑλλάδος, τὸ ἄνθος αὐτὸ τοῦ Μωριᾶ ποὺ τὸ κατήντησαν μαραμένο ἄνθος φθινοῦτος τοπίου. Καὶ εὐγενῶς νὰ τεθῆ ἡ προειδοποίησις ὅτι ἂν δὲν εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἀποδώσουν τὴν ἐμπρέπουσαν πνοὴν ζωῆς εἰς τὴν πόλιν δὲν μᾶς χρειάζονται, ὅτι μᾶς εἶναι περιττοί.

Διότι ἐδῶ ὅπως βλέπομεν ἐφηρμόσθη τὸ λεγόμενον: «ὅποιος ἔχει μαχαῖρι τρώει πεπόνι». Αἱ Πάτραι οὔτω στενάζουν ὑπὸ τὸ πέλμα τοῦ Κέντρου καὶ τοῦ Πειραιῶς. Ἐὰν ἡ πόλις δὲν ἐξέλθη κατὰ κάποιον τρόπον ἀπὸ τὸν λήθαργον ἂς μὴ περιμένωμεν οἴκτον ἀπὸ κανένα. Τὸ Κέντρον καὶ ὁ Πειραιεὺς ἀπὸ ζηρὰς καὶ θαλάσσης ἀπωρφάνησαν τὴν πόλιν μας τῶν πάντων, διότι ὁ πρῶτος λιμὴν τῆς Ἑλλάδος ἐκ τῆς Δύσεως εἶναι τῶν Πατρῶν καὶ, ὡς φοβερὸν ἐμπόδιον, λόγω θέσεως κτυπᾶν ἀσπλάχνως!

Οἱ παλαιότεροι διηγοῦνται ὅτι οἱ κάτοικοι τῆς Μπαρμπάσαινας, χωρὶς νὰ ἐξωθῆ τοῦ Πύργου πιστεύσαντες ὅτι πραγματικὰ ἠδικοῦντο εἰς, τὴν τιμὴν τῆς σταφίδος ξεκίνησαν ὅλο τὸ χωριὸ καὶ μετέθησαν εἰς τὸν Πύργον νὰ διαμαρτυρηθοῦν. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο ὡς λέγεται νὰ ἐπέλθη κλονισμὸς εἰς τὴν τότε Κυβέρνησιν καὶ τὰ δίκαια αἰτήματά των νὰ γίνουν ἀμέσως ἀποδεκτά.

Ἂς ἐμπνήσωμεν λοιπὸν καὶ ἡμεῖς καὶ ἂς κινηθῶμεν ὅπως μᾶς ἐπιβάλλει ἡ φορὰ τῶν πραγμάτων πρὸς ὅλας τὰς κατευθύνσεις ἵνα ξεσχίσωμεν τὸν πέπλον τῆς περιφρονήσεως καὶ τῆς καταδίκης μας.

ΖΩΗΣ ΠΑΠΑΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΚΟΝΤΑ & ΣΤΕΝΑ
ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ
ΜΑΚΡΑΙΝΟΥΝ
ΚΑΙ ΦΑΡΔΑΙΝΟΥΝ
ΜΕ ΤΟ ΠΑΡΑΛΗΦΘΕΝ
ΜΗΧΑΝΗΜΑ
ΣΤΟ
ΔΕΡΜΑΤΟΠΩΛΕΙΟΝ
Γεροκωστοπούλου 27

ΑΝΤΩΝ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΕΙΔΙΚΟΣ ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
ΕΝ ΑΙΓΙΩ
Μητροπόλεως 44
Δέχεται καθημερινῶς εἰς τὸ Ἰατρεῖον του 8—10 π.μ. καὶ 5—7 μ.μ.
ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 2 — 79

ΣΗΜΑΙΕΣ
Οἰκιῶν, Θαλάσσης
Σχολικαὶ, Λάβαρα Σωματείων
Λάβαρα Δημοτ. Ἐκπαιδευτηρίων
καὶ ὁ,τι ἀφορᾶ τὴν ἐπιγραφήν
Ζητήσατε μας προϋπολογισμὸν θὰ σᾶς ἐξυπηρετήσωμεν τάχιστα καὶ τὰς λογικωτέρας τιμάς.

ΑΝΤΛΗΤΙΚΑ ΣΥΓΚΡΟΤΗΜΑΤΑ
Ἠλεκτροκινητήρων
Βενζινο-μηχανῶν
ΓΚΡΕΚΑ
Μεγάλη παρακαταθήκη ὅλων τῶν τύπων
Εὐθ. Κ. ΔΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
ΜΑΙΖΩΝΟΣ 89 · Τηλ. 46-72 · ΠΑΤΡΑΙ (Ἐναντι Τραπέζης Ἐμπορ. Πίστεως)

ΠΑΤΡΑΪΚΗ ΒΙΟΤΕΧΝΙΑ ΨΥΓΕΙΩΝ
ΨΥΓΕΙΑ
ΞΥΛΙΝΑ ΜΕΤΑΛΛΙΝΑ ΟΜΙΚΑ Η ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΑ
Διὰ νὰ ἔχετε πραγματικὸ ψυγεῖον σὰν ἐκεῖνο ποὺ σᾶς δίνει τὸ πραγματευθῆτε ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὸν κατασκευαστὴ του.
Σὲ 10 χρόνια περισσότερα μηνιαῖα δόσεις
Ὀλάλαιν
ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΖΟΝΤΑΙ ΗΛΕΚΤΡΙΚΑΙ ΒΙΤΡΙΝΑΙ
ΠΑΝΤΟΠΩΛΕΙΩΝ - ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΩΝ
ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΩΝ - ΨΥΚΤΕΣ ΥΔΑΤΟΣ
ΣΠΗΛΙΟΣ ΤΡΑΓΟΥΔΑΣ
ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ-ΡΗΓΑ ΦΕΡΡΑΙΟΥ 54 ΤΗΛ. 11-21

ΤΑ ΜΑΚΑΡΟΝΙΑ ΝΑ ΕΙΝΑΙ...
ΜΙΣΚΟ
ΖΥΜΑΡΙΚΑ
ΑΝΩΤΕΡΑΣ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ
ΕΠΙΜΕΝΕΤΕ ΣΕ ΠΑΚΕΤΤΑ

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΤΙΚΗ

ΔΗΜΗΤΡΗ ΣΟΥΡΗ: «Ἀναλαμπὲς» (ποιήματα)

Τοῦ κ. Ν. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Στὴν παραδοσιακὴ ποίηση τοῦ κ. Δημήτρη Σουρῆ ὁ στίχος κυλάει ἁπαλός, μελωδικός, μὲ μιὰ αἰσθητικὴ ὁπωσδήποτε πληρότητα. Τοῦτη εἶνε ἡ κυριωτερη διαπίστωση ἀπ' τὴν πρώτη του ποιητικὴ συλλογὴ «Ἀναλαμπὲς», ποὺ τυπώθηκε τὸ 1959 στὸν Πειραιὰ μὲ πρόλογο τοῦ κ. Γιάννη Μπαρμπαγιάννη καὶ κυκλοφορεῖ ἀπ' τὸ «Πρακτορεῖο Πνευματικῆς Συνεργασίας» (Λυκαβητοῦ 2—Ἀθήνα).

Ὁ νέος Πειραιώτης ποιητὴς κ. Δ. Σουρῆς ἀκολουθεῖ πιστὰ τὸν ἔμμετρο λόγο τῆς παράδοσης ἐ-ένα προσωπικὸ τόνο ποὺ ἀρκετὲς φορὲς μᾶς θυμίζει τοὺς μελαγχολικοὺς ποιητὲς τῆς περασμένης γενιᾶς. Ἔχει μιὰ ἀδυναμία στὰ στιχουργικὰ παιχνιδίσματα καὶ καλλιεργεῖ ἐπιτυχημένα τὸ σονέττο μὲ ἀθλαστες ρίμες καὶ χάρη ἁπλῆ. Ἔτσι μερικὰ ποιήματά του διαβάζονται εὐχάριστα ἀπὸ τούτη τὴν ἀποψη τῆς τεχνικῆς τους.

Ὁ κ. Δ. Σουρῆς μιλάει μὲ μιὰ χαμηλὴ φωνὴ γιὰ τὸν γύρω του κόσμο καὶ τὸν συγκινεῖ κάθε τί ποὺ ἔχει μέσα του ψυχή. Τὴν ποίησή του διαποτίζει ἀκόμα καὶ μιὰ κοινωνικὴ σκοπιμότητα καὶ τοῦτη τὴν τελευταία τὴν ἐκφράζει μὲ μιὰ εὔθυμη ἐπιφανειακὰ ἀλλὰ πικρὴ στὸ βάθος διάθεση. Σὰν πρώτη του προσφορὰ στὴν ποίηση οἱ «Ἀναλαμπὲς» ἔχουν τὰ γνωρίσματα τῶν μειονεκτημάτων τοῦ νέου λογοτέχνη ποὺ βρίσκεται ἀκόμα στὸ δρόμο τῶν προσανατολισμῶν καὶ τῶν ἀναζητήσεων. Οἱ ἐλπίδες ὅμως γιὰ τὸ μέλλον εἶνε πολλὲς καὶ βάσιμες.

ΝΙΚΟΣ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Ἀπὸ ὅσα διδάσκει ἡ ζωὴ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟΥ

Τοῦ κ. Τάκη Δ. Γιαννακοπούλου

Κατερχόμενος τὴν ὁδὸν Καρόλου μίαν ἡμέραν συνήντησα ἕνα παιδὶ ἐὲς 14 ἐτῶν, τὸ ὁποῖον μὲ τὴν ἀριστερὰν χεῖρα του ἐκρατοῦσε ἕνα μεγάλον κρυστάλλινον καθρέπτην.

Ἐπειδὴ εἶμαι εἰδικὸς εἰς τὰ ὡραῖα αὐτὰ κρυστάλλα τὰ λεγόμενα «Φρέντς πλέϊτ» ἐστάθην ἐνα θαυμάσω τὸ ὡραῖον αὐτὸ ἀνθρώπινον ἔργο. Τὸπαιδὶ αὐτὸταυτοχρόνως μὲ τὸ δεξιὸν του χέρι ἐπετοῦσε μίαν πέτρα ὡς εἶδος τόπι εἰς ἕνα ἄλλο ἀλητόπαιδο, ὅτε αἴφνης μία πέτρα διῆλθεν ὀλίγους πόντους ἀπὸ τὸ κρύσταλλον. Τρομαγμένος ἐγὼ ὕψωσα τὴν ὀμπρέλλαν μου φωνάζοντας: «Μὴ, μὴ». Αὐτὸ τὸ «μὴ, μὴ» ἔρχομαι σήμερον νὰ φωνάξω εἰς ἐκείνον ὅστις παίζει μὲ τὸ κάτοπτρον τῆς ψυχῆς του, διεγνωσμένος αὐτοκτονίαν, μὴ γνωρίζων τὴν μεγάλην ἀξίαν τῆς ψυχῆς του Καὶ δι' αὐτὸ παραθέτω τὸ κάτωθι γεγονός:

Μίαν πρωΐαν εἰς τὴν πόλιν Ρότσεστερ τῆς ἐπαρχίας τῆς Νέας Ὑόρκης τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν δύο ὑπάλληλοι τῆς Ἀσφαλείας εἰς ἕνα κεντρικὸν δρόμον ἀκολουθοῦσαν κατὰ πόδας ἕνα γκαγκστερ, ὁ ὁποῖος γνωρίζων ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ συλληφθῆ, ἐθάδιζεν μὲ ταχὺ βῆμα. Ὅταν ἔστριψε εἰς μίαν γωνίαν τοῦ δρόμου ἔβγαλεν ἔνχ πράσινο χαρτὶ εἰς τὸ ὁποῖον εἶχε κάτι περιτυλιγμένον, τὸ ἔρριψεν εἰς τὴν ἄκρη τοῦ ρείθρου, παρὰ τὸ κράσπεδον τῆς ὁδοῦ, καὶ ἐπροχώρησεν μὲ ταχεῖα βήματα.

Μετ' ὀλίγην ὥραν κάτι παιδιὰ τῆς γειτονιᾶς παίζοντας, εἶδον τὸ περιτυλιγμένον αὐτὸ χαρτί, τὸ ἀνοίξαν εἶδον ὅτι ἦτο περιτυλιγμένον ἕνα περιδέραιον καὶ νομίζοντας ὅτι ἦτο γυάλινον ἐπετοῦσαν τὸ ἕνα παιδὶ στὸ ἄλλο ὡς εἶδος τόπι.

Ὅταν ἐτελείωσε τὸ παιγνίδι τὸ παιδὶ ποὺ εἶχε εὕρει τὸ περιδέραιον τὸ ἐπῆρε καὶ τὸ ἔθαλεν ἐπάνω εἰς ἕνα κωμὸ στὸ σπίτι του. Ὅταν τὸ γεῦμα ἤλθεν ὁ ἄνεργος πατὴρ τοῦ παιδιοῦ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον εἶδε τὸ περιδέραιον ἐπάνω εἰς τὸ κωμὸν τὸ ἐπῆρε εἰς τὸ χέρι του καὶ ἀφοῦ τὸ περιεγράσθη ἐπ' ὀλίγον τὸ ἔθαλε εἰς τὴν τσέπη του. Τὸ ἀπόγευμα τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἐνῶ διήρχετο ἀπὸ ἕνα κεντρικὸν δρόμον εἰσῆλθεν εἰς ἕνα ἀριστοκρατικὸν ζυθοπωλεῖον καὶ ἀφοῦ ἐπῆγε εἰς τὴν τράπεζαν ὅπου ἐδίδοντο οἱ ἐλεύθεροι μεζέδες καὶ κατεβρόχθησεν ἀρκετοὺς ἐπλησίασε εἰ τὸν πάγκο ὅπου ἐδίδοντο οἱ μπύρες καὶ διέταξε μίαν μπύρα. Ἀφοῦ τὴν ἤπιε λέγει εἰς τὸν ζυθοπώλην. «Εἶμαι ἄνεργος ἐργάτης, δὲν ἔχω νὰ σοῦ δώσω μιὰν πεντάραν, πᾶρε αὐτὸ τὸ περιδέραιον νὰ παίζη τὸ παιδί σου».

Ὁ ζυθοπώλης ἐθύμωσε, ἀλλὰ δὲν ἠθέλησε νὰ κάμη θόρυβον ἐμπρὸς εἰς τὴν ἐκλεκτὴν πελατείαν του, καὶ ἀρπάσας τὸ περιδέραιον μὲ θυμὸν τὸ ἔθαλε εἰς ἕνα γυάλινο ράφι εἰς τὸν τοῖχον.

Μετὰ δύο ἡμέρας ἕνας ἐκ τῶν καλυτέρων χροσοχόων τῆς πόλεως ἐνῶ ἴστατο καὶ ἔπινεν τὴν μπύραν του, εἶδε εἰς τὸ γυάλινον ράφι νὰ λαμποκοπᾶ κάτι.

—Τί εἶναι αὐτὸ ποὺ λαμποκοπᾶ λέγει εἰς τὸν ζυθοπώλην.

Εἶναι ἕνα γυάλινο περιδέραιον, μοῦ τὸ ἔδωσε ἕνας ἐργάτης ποὺ δὲν εἶχε νὰ πληρώση μίαν πεντάρα γιὰ τὴν μπύρα.

Δός μου το νὰ τὸ ἰδῶ, τοῦ εἶπεν ὁ πελάτης καὶ ἄμα τὸ πῆρε εἰς τὰς χεῖρας του ἐτρόμαξεν. Τὸ περιδέραιον αὐτὸ ἦτο ἀδαμαντοκόλλητον περιδέραιον τοῦ γέρου προέδρου τῆς μεγαλυτέρας βιομηχανίας τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ἀξίας 250.000 δολλαρίων ποὺ τὸ εἶχεν δώρησει εἰς τὴν νεαρὰν σύζυγόν του καὶ τὸ εἶχον κλέψει κάκιστερς καὶ εἶχεν προκηρυχθῆ 50.000 δολλάρια ἀμοιβὴ δι' ἐκεῖνον ὅστις ἤθελεν ἀποκαλύψει καὶ εὑρεθῆ. Τὴν ἄλλην ἡμέραν ὅλες οἱ ἐφημερίδες ἔγραφον τὴν ἱστορίαν τοῦ περιδεραίου καὶ τῆς μπύρας.

Εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἐργάτου ὅστις εἶχε δώσει τὸ περιδέραιον ὁ ἄνεργος ἐργάτης ἠννόησεν ὅ